

A MAGYAR BENCÉS KONGREGÁCIÓ PRÉZESAPÁTJA ÉS A SZENT MÓR BENCÉS PERJELSÉG PERJELE, A HOZZÁTARTOZÓK NEVÉBEN IS
FÁJDALOMMAL, DE ISTEN AKARATÁBAN MEGNYUGODVA TUDATJA, HOGY SZERETETT RENDTÁRSA

HORVÁTH DORI OTTÓ TAMÁS O.S.B.

életének 69., szerzetességének 48. évében,
a betegek szentségével megerősítve, méltósággal viselt súlyos betegség után
2016. december 14-én hazatért Mennyei Atyjához.

**Temetése december 23-án, pénteken, Győrött lesz. A bencés templomban 11.00 órakor kezdődő
gyászmisét követően a templom kriptájában helyezük örök nyugalomra.**

Tamás atya 1948. december 12-én született Süttörben.

Középiskolai tanulmányait a győri bencés gimnáziumban végezte, majd a kötelező sorkatonai szolgálat után 1969. november 13-án öltötte magára a bencés szerzetesi ruhát. 1974. szeptember 3-án tett ünnepélyes fogadalmat, majd 1975. április 5-én pappá szentelték.

1976-tól gyakorló középiskolai tanár és diákokthoni prefektus a győri bencés gimnáziumban, 1977-ben szerezte meg latin-orosz szakos középiskolai tanári végzettségét. 1981-től igazgatóhelyettes is. 1991-ben került Pannonhalmára, ahol előbb gimnáziumi tanár és diákokthoni prefektus, majd 1996-tól igazgató volt.

Közben a főapáti hivatal irodaigazgatója is volt egy évig. Tagja volt a Főapáti Tanácsnak és a Prézesapáti Tanácsának is. 2006-ban újra Győrbe került, ahol házfőnök és igazgató, majd 2007-től az akkor alapított Szent Mór Független Perjelség perjele, 2012-től választott perjele volt az akkor önállóvá váló perjelségnek.

Egészségének megromlása miatt 2016. júliusában lemondott a perjeli szolgálatról is. Utolsó hónapjait csendes visszavonultságban töltötte.

Munkásságának elismeréseként 1996-ban megkapta a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet, 2001-ben pedig a Trefort Ágoston Közoktatási Díjat.

Tamás atya hivatása a bencés tanítás és nevelés szolgálata volt. A rend pannonhalmi és győri gimnáziumainak megújulása az ő munkásságának érdeme, felismerte az idők szavát és bátran cselekedett az iskolák érdekében. Jellegzetes stílusa, tekintélyt parancsoló jelenléte volt, sokak számára ő volt „a bencés tanár”, aki záloga volt az igazi bencés iskolának. Orosztanári végzettsége révén ismerkedett meg a keleti kereszténységgel és szerzetességgel, ami meghatározta lelki-ségét, de a nyugati szerzetesirodalmat is rendszeresen olvasta és fordította. Szavai, gondolkodása lelkének mélységéről tanúskodtak és diákjait is efelé akarta vezetni. Kerékpártúráin fiatalokat megszágyenítő módon hajtott végig, nagy fájdalma volt, hogy utolsó éveiben már nem tudott kerékpárra szállni. Sokszor mondta az utóbbi években, hogy tartsunk ki az iskola és kollégium mellett, mert az az élet. Az Úr irgalmasan megadta neki, hogy aki egész életében kollégiumban élt, ott is térjen meg Teremtőjéhez.

„Jöjj el, Urunk Jézus, Jöjj el szeretetteddel, mert csak a szeretetben alakulhatok igazán emberré.
Jöjj el, Uram Jézus!” (Adventi elmélkedéséből)